מישפחתי, ידידיי וחיות אחרות

חברתי, אשה צעירה ונחמדה, גרושה ואם לשלושה ילדים, עובדת כעיתונאית בעיתון מאוד עני, וככה גם נראית המשכורת שלה.

לפני ימים אחדים קיבלה חברתי מיכתב ממס־ההכנסה, ובו דרישה לשלם מיקדמות־מס בסך 50 אלף שקל לשנה הנוכחית.

חברתי, שהיא אשה לא מתעצבנת, טילפנה למס־ההכנסה וביקשה להתייעץ עם הפקיד, וככה היא אמרה לו:

„בתי הגדולה היא בת 23 ובתי הצעירה בת 17. האם לדעתך, אם אני אשלח אותן לעבוד שלושה ערבים בשבוע ברחוב הירקון או בתל־ברוך, זה יספיק לתשלומים למס־ההכנסה, או שאני צריכה לשלוח את הילדות כל ערב לעבודה?"

הפקיד שאל על מה היא מדברת, וחברתי הסבירה לו שוב, יותר לאט ובמילים יותר פשוטות.

„למה את מתעצבנת?" שאל הפקיד „אם אין לך הכנסות מלבד המשכורת, אז תבואי אלינו ותמלאי טופס ביטול מיקדמות."

אתם רואים כמה הם נחמדים שם במס־ההכנסה?

● ● ●

בעלי אומר שאוסקר ויילד אמר שקמצנות היא גם־כן סוג של הכנסה.

● ● ●

בעלי אומר שנישואין הם ניסיון לפתור ביחד בעיות שלא היו צצות בכלל, אילו היית לבד.

● ● ●

גם לי יש חבר אחד ששלח את הילד שלו לסאמר־סקול באנגליה. אבל לפני מעשה אמרו לו ללכת לבנק ולהעביר לחשבון מסויים באנגליה סכום של כך־וכך לירות סטרלינג.

הלך החבר שלי לבנק, עשו לו חשבון כמה זה בשקלים ואמרו לו. התחיל הבן־אדם לכתוב צ'ק, אבל אז אמרו לו רגע־רגע — תוסיף בבקשה גם היטל־רכישה, היטל יבוא שרותים, עמלת גבייה היטל, עמלת חליפין, עמלת העברה לחו"ל, הוצאות דואר.

מרוב צחוק, הוא שכח להתרגז.

ידעתי שלא תאמינו לי אז הנה הצילום.

● ● ●

חברה שלי, שבגלל קירבת־מישפחה לגיאוגרף אחד נאלצה להשתתף בכינוס של גיאוגרפים, פגשה שם גיאוגרף יפאני נודע. על גיאוגרפיה החברה שלי לא יודעת לדבר, אז היא שאלה את היפאני על מישפחתו, על אשתו ועל ילדיו, והיתה שיחה מאוד נחמדה, וכמובן מאוד מנומסת. אבל כששאלה חברתי לתומה בני כמה הילדים של היפאני, הרצינו פניו של האיש, התקמט מצחו ובמשך כמה שניות הוא חשב, ורק אחר־כך ענה: „זה קשה לדעת בדיוק, כי הגיל שלהם כל הזמן משתנה."

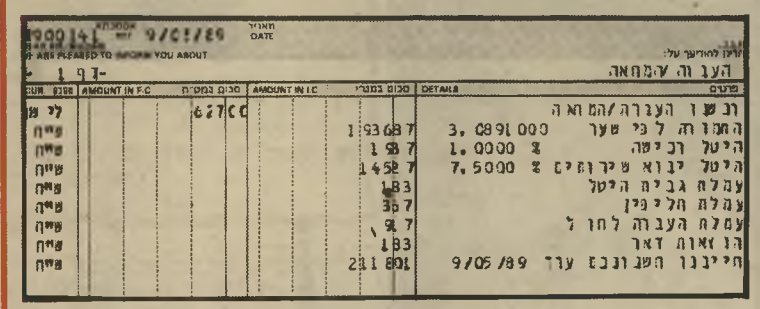

דף החשבון עם ההוצאות
מרוב צחוק שכח להתרגז

חברתי נשבעה בהוריה, בספר־התורה, בבית־המיקדש ובמולדת, שהיפאני לא התכוון להצחיק.

מה שצריך, כנראה, כדי להשתלט על כל־כלת העולם זה כמה מיליונים של אנשים רציניים כמו היפאני הזה.

● ● ●

התמונה של הפרח השחור הזה (מימין) לא נכנסה למדור הקודם מחוסר־מקום, ואני יודעת שלא הייתם רוצים להפסיד מראה כזה.

● ● ●

חבר־הכנסת מיכאל קליינר הודיע לעם — באמצעות הטלוויזיה — שיהודי אוזבקי סתאן סובלים מאנטי־שמיות, ולכן הגיוני מאוד שכולם עומדים לעלות ארצה.

כדאי כבר להתחיל להמציא בדיחות על אוזבקיסתאנים. במחשבה שנייה, הבדיחה הראשונה כבר הומצאה על־ידי ח"כ קליינר. „אם הם סובלים, הגיוני שהם יעלו ארצה!" מצחיק: האי אמריקה מתה? צרפת נעלמה? אנגליה הושמדה?

● ● ●

אם פתאום אתם מתחילים לראות לא ברור וכואב לכם קצת הראש — נסו להוריד את המישקפיים ולנקות אותם היטב. פתאום רואים כמו ינשופים בלילה וכאב־הראש נפסק. זה מידע אישי מאוד.

● ● ●

כל דיירי הבית שלנו קיבלו פתק מהעירייה. בפתק נאמר שאנחנו צריכים לבצע עבודות־שיפוץ לבניין שלנו. העבודות שהעירייה מבקשת מאיתנו הן:

תיקון והשלמת גדרות וצביעתן — (יש גדר־אבן לחצר, לא אמרו באיזה צבע לצבוע.)

תיקון מיסתור לפחי־אשפה, לרבות שביל גישה (בסדר).

ניקוי החצר וסידור הגינה (מנקים את החצר פעמיים בשבוע והיא נקייה).

ביטול חנייה בחזית — (צחקנו עד מוות. יש להם אלטרנטיבה?)

אבל זה עוד כלום. בסוף הפתק של העירייה כתוב שביצוע השיפוץ נדרש על פי סעיף 54 לחוק־העזר העירוני. ביצוע השיפוץ טעון היתר לפי חוק־העזר הנ"ל. לצורך קבלת היתר יש לפנות ל...

ואת אומרת שהעירייה מחייבת אותנו לשפץ, אבל אם אנחנו נעתרים לה עלינו לקבל היתרים, וכל מי שביקש היתר או רשיון בעיר הזאת יודע שזה כמעט בלתי־אפשרי.

עירייה ללא הפסקה.

● ● ●

רמי, ידידי, חזר מארצות־הברית עם השיגעון האמריקאי החדש — קלטות להתרגעות. שמים קלטת בתוך הווקמן, מפעילים את הכפתור ו... כאן צריכה לבוא ההתרגעות. לקלטת אחת קוראים קולות מן הים והיא משמיעה קולות מונוטוניים לגמרי של גלים. לקלטת השנייה קוראים קולות מן היער הטרופי. רמי אומר שקולות הציפורים מן היער הטרופי משגעות לו את השכל.

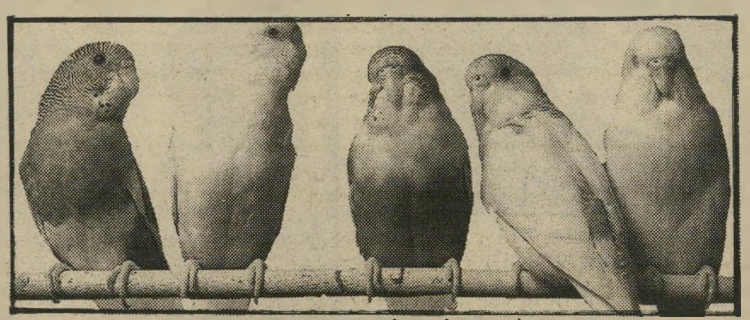

הקלטת של „קולות מן היער הטרופי"
קולות המשגעים את השכל

הפרח השחור
לא נכלל מחוסר מקום...

הייתי במקום אחר

לא צריך לקנות כרטיס־טיסה ולשלם מס־נסיעות, כדי לראות מראות אחרים בעלי דינאמיקה אחרת.

אפשר סתם, לילה אחד, להתחיל לכתוב, ואחר כך להסתכל בשעון ולראות שהשעה היא 5 בבוקר. ובמקום להיבהל מהשעה המאוחרת ולקפוץ למיטה כדי לתפוס כמה שעות שינה, אפשר להכין כוס־קפה ולצאת אל המירפסת הצופה אל תל־אביב שלפנות בוקר.

שקט של יום־כיפור. השמש עוד לא יצאה ורק הפנסים מאירים את הבוקר העולה. במשך כמה דקות לא עברה אף מכונית אחת ולא נראה שום אדם. אבל בעיר ללא הפסקה זה לא נמשך הרבה זמן. לאור הפנסים ראיתי אשה אחת במיכנסיים קצרים רצה מצפון לדרום. אם אשה רצה לבדה בטיילת ב־5 לפנות בוקר זה סימן שתל־אביב היא עיר לא־מפחידה, ולעיר מערבית בתוך איזור איבה זהו הישג לא־מבוטל.

ב־5.20 נכנס האיש הראשון למים והתחיל לשחות. אני מתה לדעת מה חושב לו איש ששוחה לבד־לבד בים, אבל אני, כנראה, לא אדע לעולם. כמה דקות אחר־כך התחילו להגיע אנשים אחרים, ואם מישהו אמר לכם שרק הזקנים הולכים לים ב־5:30 בבוקר, זה סימן שהוא מעולם לא היה שם. גם ממרחק אפשר לראות מי צעיר ומי זקן.

על הטיילת התחילו לרוץ קבוצות של בעלי המכנסיים הקצרים, הסרטים על הראש ונעלי־ההתעמלות, באילו הם לא יודעים שכבר המציאו כלי־תחבורה. מכוניות פרטיות דווקא לא היו הרבה, וכנראה שזו שעה מוקדמת מדי להתקפי־לב ולשריפות. עובדה שאף סירנה אחת לא עשתה רעש. מי יש לו כוח לשטויות כשעוד חושך.

אבל ב־5.25, פתאום, ממש בבת־אחת, נהיה אור, והאנשים הרצים והשוחים קיבלו פנים. ממש מתחת למירפסת שלי עבר זוג מחובק, שעצר כל חמישה צעדים כדי להתנשק. לא הרחק מהם צעדו בעייפות שני חיילים נושאי רובים. זה ברור כבר, שאחרי שהכל ייעלם ישארו האהבה והמילחמה. ב־5.30 כבו בת־אחת כל פנסי הרחוב, ובאותו הרגע ממש הגיעה משאית־הזבל.

התחיל יום חדש בתל־אביב.